

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. Quomodo distinguatur Essentia ab Existentia?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

CONTRA. De hoc ipso queritur cur non habeat actum existendi, si est actu à parte rei; cum actuale esse essendi, nulla in re differat, ab actuali esse existendi. Deinde cui non competit actuale esse existendi hominis ut bruto, illi non competit esse actuale essendi hominem; ergo & cui non competit esse actuale existendi non competet etiam esse actuale essendi; Sicut se enim habet tale ad tale, ita simpliciter ad simpliciter.

RESPONDEBIS III. Retorquendo argumentum Essentia prout ratione condistincta ab existentia, est ne actu vel non? redibitque argumentum contra Thomistas factum.

CONTRA. Quia in sententia per rationem nonnisi ratiocinantem distinguente essentiam ab existentia, dicitur illam, neque esse actu, neque esse non actu, sed præscindere jam ab utroque, non potest autem dici quod essentia à parte rei posita præscindat ab esse actu, vel esse non actu.

CONFIRMATUR Conclusio. Quæ confirmatio simul ostendit extrinsecam etiam existentiam competere essentia à parte rei positæ. Essentia quæ est physice, prout condistincta existentia, vel est actu extra causas, vel non est? Si non est extra causas prout condistincta existentia, contra erit, quia prout condistincta existentia est quid productum, non enim est Deus, neque ens à se, neque nihil &c. Si autem essentia prout condistincta ab existentia, est extra causas aliquid, ergo prout condistincta ab existentia, existit: hæc enim duo vix verbis differunt. Denique si distinguitur essentia ab existentia à parte rei, vera est hæc propositio, *essentia est distincta ab existentia*, ergo ulterius vera erit hæc *essentia est*, nam de quo à parte rei verificatur propositio de tertio adjacente, de eodem verificari potest de secundo adjacente, ut notum ex Dialecticis, & inductione, Ergo essentia prout condistincta ab existentia, existit, quia de illa verificatur particula *Est*, quæ supponit à parte rei, in communi sententia, pro existit.

DIFFICULTAS II.

Quomodo distinguatur existentia ab essentia?

PRÆMITTO I. *Non esse distinctam existentiam ab essentia, distinctione Scotistica, ex natura rei*, de quo alibi: ubi universaliter hæc distinctio rejecta. Quod si essentia ab existentia non est distincta realiter, nec ex natura rei, restat ut distinguatur, per rationem nonnisi.

PRÆMITTO II. *Existentiam posse comparari dupliciter ad essentiam.* I. Ad essentiam actua-lem. II. Ad essentiam quæ sit in statu possibilitatis: existentia actualis comparata ad essentiam

possibilem distinguitur, sicut ens à se ipso, dum est nihil, seu non ens. Et conformiter loquendo ad alias prædicta principia, distinguuntur hæc duo inter se, non ratione recti, & intrinseci, sed ratione obliqui, connotatorum, & status; nam idem ens, in quantum dicitur esse acceptum à causis, vocatur existentia, & in quantum dicitur habere adhuc esse in causis, dicitur esse, nonnisi in statu possibilitatis: tota autem est difficultas, de essentia actuali.

PRÆMITTO III. *Existentiam posse comparari tam ad essentiam actualem quàm actualis est, seu reduplicative acceptam, quàm ad essentiam actualem specificative acceptam*: si comparatur ad essentiam actualem reduplicative acceptam, seu ad illam rationem formalem, quæ reduplicatur, essentia sic spectata ab existentia differt, sicut definitum & definitio: reduplicative enim spectata essentia erit essentia, prout est in actu; esse autem in actu, & existentia, differunt sicut definitio & definitum. Tota ergo difficultas devolvetur ad essentiam quidem actu spectatam, sed tamen non reduplicative acceptam. *Circa quod*

DICENDUM est. *Existentiam ab essentia actuali specificative accepta, distingui connotative, ita ut in recto idem sint, in obliquo autem distinguantur.*

PROBATUR. Quia existentia quæ talis, importat esse extra causas, seu esse actu, essentia etiam actualis, importat solum connexionem exercitam prædicatorum actualium; ergo in recto non differunt: ubiq; enim idem respondet esse, ergo nonnisi connotative, quomodo enim aliter? Sed hæc adhuc.

QUÆRENDUM restat, *An ita possit subflare nostris conceptibus existentia, comparata ad essentiam, ut inter se præscindere possint?*

RESPONDENDUM Affirmative. Ratio. Tum quia considerando particulares essentias prout essentia sunt, possum formare conceptum communem particularibus essentiis. Possum item considerando particulares existentias formare conceptum communem existentia; quæ tamen duæ rationes communes, præscindunt inter se objective; conceptus enim communis accidentis, quantumvis Metaphysici, non potest esse conceptus communis, ejus, cujus est accidens; hoc ipso enim non esset ejus accidens; jam autem existentia, est accidens Metaphysicum essentia. Tum quia universaliter quæ definitionibus differunt, præscindere inter se possunt; jam autem essentia & existentia, differunt definitionibus. Tum quia si essentia non præscindit objective ab existentia, etiam in statu essentia importaretur existentia; sed non importatur, quia de essentia essentia ut sic, non est existentia: si enim ab his differentiis creatum & increatum, bene possit præscindi Ens, non apparet cur etiam sic non possit præscindi essentia ab existentia.

Objici.

Obijciuntur I. Si dantur præcisiones obiectivæ inter essentiam & existentiam dabitur processus in infinitum in istis formalitatibus obiectivis. Quod ipsum probatur, quia illa obiectiva formalitas existentia, quæ correspondet ut condistincta à formalitate essentia, est apta ad non existendum, & potest habere duos status puræ possibilitatis, & actualitatis; ergo in illa rursus duæ formalitates distinguuntur, una quæ sit essentia, & alia quæ sit existentia; de quibus ipsis ulterius redibit argumentum.

RESPONDETUR. Duplicem cogitari posse essentiam, nempe essentiam ipsius essentia, & essentiam ipsius existentia inter quas duas hoc discrimen est, quia existentia respectu essentia quæ essentia est, habet se ut accidens metaphysicum, existentia autem, respectu essentia ipsius existentia, non est existentia accidens, posita itaque abstractione essentia ut sic, ab existentia, intelligitur manere sola ratio differentialis existentia, quæ in re quidem essentiam continet, tamen prout obijciuntur nostris conceptibus, intelligitur quasi spoliata ex essentia secundum rationes communes spectata; licet non spoliatur essentia secundum rationes particulares spectata, ut dictum de Ente; à quæ existentia prout ita concepta, prout jã dicente, quod à se extracta jã sit ratio communis essentia, jam non potest ab illa, quæ tali, abstrahi ratio communis, nec unquam abstrahi potest existentia ab essentia ipsiusmet existentia, nec è converso accipiendo essentiam sensu explicato.

Obijciuntur II. Essentia actualis quantumcunque præcisa obiectivè ab existentia, eo ipso, quod actualis concipiatur, concipitur existens: Ergo nec essentia ab existentia nec è contra præcindi possunt.

RESPONDETUR. Essentiam actualem dum præcinditur non concipi actualem, sed depurari ab actualitate, hinc argumentum est, à non supponente. Neque valet si dicas, essentiam possibilem dicere existentiam possibilem, & essentiam actualem, dicere existentiam actualem; non inquam valet si dicas; quia potest concipi ipsa essentia secundum se, adeoque prior ex modo concipiendi, ipsa existentia possibili & actuali, cumque illa ratio abstractissima essentia, nullam dicat actualitatem, nullam etiam dicet existentiam: Et sicut animal quod est in homine depuratum à rationali, est à parte rei adhuc rationale; licet ab illo prout depurato à rationali, non possit ulterius rationalitas abstrahi; sic in præfenti.

Obijciuntur III. cum Oviedo. Nulla formalitas est actu existens; quæ non sit possibilis: ergo nulla formalitas est actu existens, quæ non includatur in eadem, ut possibili. Rursus nulla formalitas accipitur in ente possibili, quæ non concipiatur existens: Ergo neque ens possibile dicit aliquam formalitatem, quæ non dicat existens;

Ergo ens ut existens, & ut possibile, non distinguitur per formalitatem aliquam, quæ cognoscatur in uno, & non cognoscatur in alio:

RESPONDETUR. Licet in animali posito in Leone, & animali posito in Petro, quæ animal est, nulla sit formalitas in uno, quæ non sit in alio; nihilominus hoc non obstante, potest dari ratio communis utrique, ut docent qui tenent præcisiones obiectivas: ita quamvis non detur formalitas in ente possibili, quæ non sit in actuali, & è converso; nihilominus dari poterit ratio communis utrique, adeoque ex vi rationis communis, præcindens à possibilitate & actualitate. Addo distinctas esse has propositiones: An dicat formalitatem aliquam existentia possibilis, quam non dicat actualis, & an depurari possit conceptus essentia, à prædicato suo metaphysico, quod est existentia. De priori non est questio; sed de solo posteriori: præcipue cum ex dictis supra constet, possibilitatem non rectè explicari, per existentiam conditionatam. Denique cum importentur alia connotata ab ente possibili quæ tali, alia ab existente, poterit ratio communis desumpta ex his potius connotatis fabricari, constituereque objectum præcisiuum unum ab alio.

INSTABIS. Quando Deus cognoscit creaturam possibilem, indifferentem ut producat, vel non producat, cognoscit omnes formalitates, quæ sunt in illa jam producta, vel non cognoscit: si cognoscit omnes, ergo in statu possibilitatis ex parte obiecti, includit omnes formalitates, quas includit existens, ergo existens nullam addit formalitatem, supra possibilem: Quod si non omnes cognoscit formalitates in creatura possibili, quæ reperiuntur in existente, sequitur aliquam formalitatem esse productam, quin cognitio illius formalitatis productionem ejus præciserit.

RESPONDETUR. Possibile & existens, si ratione rectè sumantur, non præcindunt à se; idem enim est existens, quod erat possibile; idem autem, à se ipso ut tali, non præcindit; ratione tamen connotatorum, sunt diversa objecta, possibile & existens, connotataque unius, non conveniunt alteri: nam in statu possibilitatis non importatur actualis ratio existendi extra causas, sed attenditur ad solum nexum prædicatorum, & tantum pro statu existentia, ad rationem illam actualem, existendi extra causas; cur ergo ratione diversorum connotatorum, non poterit depurari, conceptus ut sic essentia, à conceptu existentia, fundamento habito in connotatis diversis.

* *

† F

DIFFI.